

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 11.

15. NOVEMBER 1931

3. ARGANG

Muhamed eller Kristus. — Afrika ved skilleveien.

Oversatt fra engelsk ved E. S.

Under ovenstående titel fant jeg for kort tid siden en artikkel i det engelske tidsskrift «The Live of Faith», skrevet av Eva Stuart-Watt. Artikkelens gjorde så sterkt inntrykk på meg, at jeg straks bestemte meg for å oversette den for «Misjons-Røsten», idet jeg dog for plassens skyld har utelatt et par avsnitt, som særlig er adressert til de engelske myndigheter.

Av de mange hedenske land som iløpet av det 20. århundre er kommet frem i lyset, er det kanskje intet som har gjort det så plutselig som Afrika. En eneste generasjon har sett en forandring, så fullstendig, og samtidig innebærende sådanne muligheter for seier eller tragiske nederlag, at det absolutt burde vekke til omtanke og søblikkeig handling blandt Guds folk.

Inntil ganske nylig har Central-Afrikas primitive stammer levet helt uberørt av den øvrige verden. De har vært forsett med sine vilkår, fordi de ikke har hatt kjennskap til noget annet, idet deres geografiske kunnskap ikke har strukket sig lang over grensene til deres fiendtlighetsinnede nabostammer. Deres haver ga dem tilstrekkelig føde, de trengte intet til beklædning, og med konservativ hårdnakkethet hang de fast ved sine religiøse skikker og de for de enkelte stammer særpregede regler for rettferdighetens håndhevelse. Selv når den hedenske «rettferdighet» var den mest grusomme undertrykkelse, blev de undertryktes nødop kvail av de tykke belter av urskog og de veldige sumper, som hindret an-

dre folkeslags inntrengning.

Idag, derimot, er hver stamme i Afrika nådd — og er for det meste administrert — av den hvite rase. Vi har våre lufruter fra nord til syd, våre jernbaner i nesten ethvert projektorat, våre dampskiper på dets sjøer og floder og våre tusener av mile av automobilveier gjennom dets enorme vidder.

Våkne av århundrederes søvn finner Afrika sig i berøring med en civilisasjon som tilbyr det mange materielle fordere. «Med mindre arbeide», sier afrikaneren, «synes den hvite mann å tjene mere penger og leve i større komfort — en avgjort fordel. La oss følge ham». Så — ganske plutselig — er afrikaneren villig til å klatre sig som oss, spise samme slags mat som oss, bruke våre arbeidsredskaper, lese og skrive som oss, tale vårt språk og for en stor del frasi sig sin stammes religion til fordel for vår tro. Hvilke ubegrensede muligheter da for en Jesu tjener i disse avgjørende søblikke å ta sigden frem og heste. Idag venter der ham et velkommen, — det kan ikke garantere for imorgen.

En trussel meget frykteligere enn barbarismens overtro hviler over den store verdensdels sjel. Ved åpningen av adgangen til Afrikas indre sprer nemlig mu-

hamedanismen sig i de hittil hedenske stammer, og de enfoldige barbarer er straks villig til å glemme jernlenkes klarer, den gang disse hvitkledte arabiske kjeltringer slepte sine brodere med sårende og blødende føtter til slaveleirene ved kysten. De glemmer at det var disse som stemp-

Jeg betviler meget at våre menigheter er klar over hvilken tragedie dette i virkeligheten er. Om hedenskapet representerer sataniske krefter, er da ialfall disse krefter uorganiserte og åpne for angrep, men i den muhamedanske verden er de konsentrerte, forenede, befestede og nesten uovervindelige.

En misjonær, som arbeider i Burumstammen i det nordlige Nigeria, tegnet ifjor et gripende bilde av den eneste åndelige anledning vi nu har. Han skrev:

«På vestsiden av Burum er det en stamme som kalles Jarawastammen, et vakkert folk, med kraftig legemsbygning og høi intelligens. Ved forskjellige reiser er det bragt på det rene, at der finnes mange landsbyer, med til sammen over femti tusen innbyggere. Inntil ganske nylig var det meget få i denne stamme, som nogen sinne har hørt evangeliet. I mars dette år (1930) gjorde jeg i selskap med noen troende menn en undersøkelsesreise i Jarawastammens territorium. Ved ankomsten til hovedstaden bolig spurte vi om det var mulig å få sammenkalt hans folk til å høre vårt budskap..... Jeg har meget sjelden hatt en mer opmerksom tilhørerskare. Det var første gang de hørte det gode budskap. Etter

at møtet var ferdig blev mange stående omkring og samtale. Det var nu over middag, og efter å ha spist satte jeg mig i et hjørne av en hytte for å hvile. Hovdingen og hans folk, såvelsom mine unge menn, var samlet utenfor. Som jeg satt der og doset, hørte jeg den gamle hovding si til en av de kristne: «Si oss navnet på Guds sønn en gang til, så vi ikke glemmer det». Svaret kom straks: «Jesus». Hovdingen gjentok: «Jesus, og hans sønn fulgte: «Jesus». Som jeg hørte disse menn, som aldri tidligere hadde nevnt dette hellige navn, uttalle det for at de skulde erindre det, følte jeg mitt hjerte beve og kjente det sang innen i mig:

Jesus, Jesus, Jesus, beste navn på jord, mitt hjerte bor.

Er det fordi vi ikke har anledning til å følge misjonærene på slike reiser og under slike opplevelser, at vi så lett glemmer den underbare kraft i navnet Jesus, og hans dyrebare blods makt til å frelse selv den dypeste falne? — Og er det fordi de fleste av oss aldri har hatt anledning til å lære livet i en muhamedansk landsby å kjenne, at vi er så blinde for hvor de gradert deres religion virkelig er.

Det synes ofte, når det oppfordres til misjonsvirksomhet, at man er tilbøielig til å legge for megen vekt på den filantropiske og humanitære side av misjonsarbeidet, på bekostning av den åndelige. Av den grunn regnes ikke Forts. 4. side.

Sänd mig.

Jag hörde kallelsten ljuda:
«Gå ut att människan bjuda,
gå ut vid vägsälken alla
att gåster till bröllopp kalla.»

Med renande altarglöden
du vidrörde mig, och nöden
för syndare gæp min själ.
Jag fick av din smärta del.

Det gamla självliv är gånget,
och Kristi kärlek är tvånget.
O, sällhet du mig beskärd,
då helt du mitt liv begärd.

Inez E-n.
(Miss-Facklas).

let deres land med skjendelsesmerke, som tiden aldri kan utviske. Muhamedanerne er derfor iferd med å tegne sig Afrikas hedenske folks fortrolighet, og de vinder stadig terreng.

Når Herren åpner øinene.

«Om du ikke kan gå, vær med og send.»

Hun bad hver aften, og av og til bad hun også for misjonsarbeidet. Hun gikk ikke i detaljer, for det var så mange misjonærer og så mange misjonærer, og den gode Herre visste sikkert hvor de var, selv om hun ikke visste det. Han visste også hvor hjelpen behøvedes, og det var så meget lettere bare å be for «misjonen» under ett.

Enkelte ganger bad hun også for misjonærene, at de måtte bruke de penger som blev sendt dem på en forstandig måte. Hun ga også til misjonen fire—fem ganger om året. Den forsamling hun tilhørte hadde misjonsmøter, og når misjonsofferet blev optatt, undlot hun aldri å legge sin 10-øre og somme tider endog en 25-øre. Det så virkelig ut som hun gjorde alt for misjonen. Efter et av disse misjonsmøter, hvor en misjonær som var hjemme på ferie, hadde talt opmuntrende og interessant og endog om morsom-

me ting fra arbeidet, sa denne kvinne til sig selv: «Men efter alt er det jo noe merkelig i det hele? De får anledning til å reise omkring — og jeg er så trett av å være på det samme sted år efter år. En god lønn — nesten så meget som jeg har, og her er det dyrere å leve. Et varmt klima,» — og hun gyste av kulde.

Så bad hun: «Herre hjelp dem å forstå, hvor godt de har det, og gjør det lettere for mig. Min tid er så optatt, så jeg vet ikke, hvor jeg skal vende mig hen. Jeg vilde med glede bytte med dem når som helst.»

Den natt drømte hun, at en engel kom og sa til henne: Dine bønner er hørt og det er dig tillatt å se disse steder.» Og straks var hun i Kina. «Det er delig,» sa hun og stanset. Hun var i et hjem, hvor en liten pikes føtter blev brukket og bundet. «Men de vil ikke ha det anderledes,» sa hun, og lukke sine ører for barnets

smertefulle gråt. Men da så hun barnets ansikt. Det var hennes eget barn, og hun rev det til sig og ropte: «Dette må stoppes!» Da plutselig var hun i Afrika, hvor menn kjøpte og solgte unge kvinner, og hun suknet igjen: «Dette er ikke rett, jeg skulde ønske, det var anderledes.» Et av de fortvilede mørke ansikter tiltrakk sig hennes opmerksomhet. Hun så i det sin søsters ansikt, og hun skrek: «Det må ikke være slik.»

Straks var hun hensatt til India. Der ute så hun et lystig bryllup. Da tenkte hun: «Nu endelig har jeg funnet et lykkelig sted.» Så kom hun inn og så — mannen var gammel og stygg, hans brud en ganske liten pike. «De vil holde på de gamle skikker, tross alt,» suknet hun. «Jeg skulde ønske, de vilde holde op med det.» Og hun så den lille brud løfte sitt ulykkelige ansikt mot henne, da skrek hun høit: «Min egen lille datter! Det skal ikke skje, det skal ikke skje!» Selve luften syntes å være tykk av sykdom og pest. Hun så en misjonær og hans

hustru arbeide blandt de syke og lidende. De brukte sin lille lønn til å hjelpe noden omkring dem. Hun så sig omkring igjen, og hustruen var borte — misjonæren fortsatte arbeidet alene. Da ropte hun til englen: «Jeg kan ikke tale å se mere, jeg vil bli nødt til å gå gjennom evigheten med tanken på disse ting uten å kunne hjelpe dem?»

«Vil du gå tilbake for å hjelpe?» spurte englen. «La mig gå tilbake,» bad hun. Og straks våknet hun, men forstod, at det ikke var en almindelig drøm.

Så bad hun igjen: «Herre, la mig gå for å hjelpe dem.» Og i mange dager tigget hun om dette, men hennes bønner blev ikke hørt. Hun ropte inntrengede om bønnesvar. Til sist bad hun: «Herre, jeg vet ikke, hvordan jeg skal be; la mig hjelpe andre å gå til disse med evangeliet. La mig gjøre hvad somhelst for å hjelpe.» Og nu blev hennes bønn hørt. Da tiden kom for hennes neste drøm, sa hun: «Jeg har gjort så litet. Jeg har prøvet, men det er blitt så ufullkomment — å, om jeg ba-

re visste, det var blitt til noen hjelp!»

Denne gang var det ikke engelen, som kom for å møte henne, men venner, som hun aldri hadde kjent. Det kinesiske barn sprang henne i møte på fotter, som var rette og sterke; den afrikanske kvinne med øine, som lyste av kjærlighet og frihet, den lille hindubrud, ikke som brud men igjen en sorgfri liten pike, disse og myriader av andre møtte henne der med hilsenen: «Du sendte oss lærere og misjonærer, som bragte Kristus til oss. Du ga av din tid, av dine penge, av din kjærlighet, for å hjelpe oss. Du anså oss for dine søstre, som dine egne barn. Du elsket oss til Kristus.» Hun fryktet for, at det bare var en drøm og spurte: «Er det tillatt å ta erindringen om denne kjærlighet med inn i himmelen.»

Og svaret lod: «Dette er himmelen.»

Skal du få den samme hilsen?

(Maran-Atha).

«Barnerøsten»

fritt evangelisk barneblad. Utkommer hver uke (undtatt sommerferien) kr. 1.50 pr. år.

Sendt efter prøvningen! Bladet er anbefalt på det beste for barna og søndagskoler.

Muhamed eller Kristus. — Afrika ved skilleveien.

Fort. fra 1. side. muhamedanerne for å være i sådan dyp nød som hedningene før...

Det er den dom som hviler over hedningene: «De ugudelige skal fare ned til dødsriket, alle hedninger, som glemmer Guds...

En sogneprest fortalte mig forleden om en av hans menighetslemmer, at han var motstander av misjonsvirksomheten...

Menneskene har alltid vært ferdige til å gjøre hvad som helst for gull, men hvor sørgelig lite vi våger for Jesus Kristus.

Mitt svar er: Den er det hvor du forlot den. Du har lagt ned noget av ditt arbeide for Herren.

«Hvor en velsignelse jeg kjente, den første gang jeg så min Gud?»

— Det finnes ingen skuffelser for dem, som er helt hengitt i Guds vilje.

hans skib lå til ankens i Table Bay, Cape Town, ventende på tur til å gå inn i dokken for å losse.

Er det fordi det predikes fortløft idag om de ugudelige overhengende fare, at vi har lukket våre øine for våre medmenneskers nød, og tillater satan å dysse oss i søvn.

Er det fordi det predikes fortløft idag om de ugudelige overhengende fare, at vi har lukket våre øine for våre medmenneskers nød, og tillater satan å dysse oss i søvn.

Guds rike og penges innsamlinger.

Jeg møter ofte urimelige åndelige mennesker som hater å nevne penger i forbindelse med Guds tilbedelse.

«Gode», sa Lyttleton, «jeg vil skrive en bok for å bevise, at Jesus Kristi opstandelse er riktig.»

— Den som daglig løper omkring blir fremmed i sitt eget hus, og den som stadig lever i adspredelse, blir fremmed i sitt eget hjerte.

— Mange mennesker ber aldri for de er kommet i en klemme, som de vil ha Gud til å få dem ut av.

Spurgeon. Hvorledes to jurister bleg omvendt I England levde to fremragende jurister, som engang var avgjorte Kristusfornektere.

«Godt», sa Lyttleton, «jeg vil skrive en bok for å bevise, at Jesus Kristi opstandelse er riktig.»

— Den som daglig løper omkring blir fremmed i sitt eget hus, og den som stadig lever i adspredelse, blir fremmed i sitt eget hjerte.

— Mange mennesker ber aldri for de er kommet i en klemme, som de vil ha Gud til å få dem ut av.

— Det finnes ingen skuffelser for dem, som er helt hengitt i Guds vilje.

FOR FAMILIENS YNGSTE

HA DITT OIE FESTET PAA KRISTUS Noen gutter lekte ved et slagstjerner. Noen gutter lekte ved et slagstjerner.

ER BIBELEN KJØR FOR DIG? Engang da de romersk-katoiske fulgte protestantene i Bohmen, blev det befalt at den som eide en Bibel, skulde utlevere den til å brennes.

Kina. F. O. SHROEDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

Manchuria. MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Argentina. BERGER N. JOHNSEN: H. H. Snøtveit, Otterholdt pr. B.

hurtig sin kjære Bibel, svoppe den omhyggelig inn og la den derpå modt ned i dagesn så et stort brud og skjov den inn i bakerovnen.

India: DAGMAR ENGSTROM: O. Ekornnes, Jarveien 11, Lilleaker.

Alaska. GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken. OSKAR GAMST, Breivikbotn.

«Glommens trykkeri, Sarpsborg»

NUMMER 12.

IN 24 Rich. lere, in Elskede med Jesu fre...

En velsignet ha nytt år med Jesu det, svundne.

Vi har meget for tross all men ser. Vi erfare oss og Jesus bli hver dag som g i hans lys. Hal...

Hvor hurtig Tenk, snart egjen. Ennskj den eller dat blev født i dog mange k ge som bli denne høitid. det år som de r herjer ten må istemme sjel lov Her er love hans lov Herren hans velge...